

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพของนักสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัล

ฉันทนา ปาปัดถา¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะหลักของนักสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัล ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักสื่อสารมวลชนและนักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน จำนวน 600 คน และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า ตัวบ่งชี้สมรรถนะหลักของนักสื่อสารมวลชนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากทุกตัวบ่งชี้ รวม 44 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ด้านสื่อสิ่งพิมพ์ 10 ตัวบ่งชี้ ด้านสื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ 13 ตัวบ่งชี้ ด้านสื่อภาพยนตร์ 10 ตัวบ่งชี้ และสมรรถนะด้านสื่อดิจิทัล 11 ตัวบ่งชี้

คำสำคัญ: สมรรถนะหลัก ตัวบ่งชี้ ยุคดิจิทัล นักสื่อสารมวลชน

¹ อาจารย์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร E-mail: chantana.p@rmutp.ac.th

Professional Competency Indicators of Mass Communication Officer in Digital Age

Chantana Papattha¹

Abstract

The objective of the research was to study suitability of professional competences indicators for mass communication office in digital age. The data were collected by using questionnaires sampling from 600 samples who were mass communication officers and lectures in mass communication universities. Data analysis employed frequency, percentage, arithmetic mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.). The research results revealed that there were the mass communication officer professional competences were 44 indicators including 10 indicators of printed media competences, 13 indicators of radio and television broadcasting media competences, 10 indicators of film media competences, and 11 indicators of digital media competences.

Keywords: Professional Competence; Indicator; Digital Age; Mass Communication Officer

¹Instructor, Faculty of Mass Communication Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon
E-mail: chantana.p@rmutp.ac.th

บทนำ

ในสังคมที่มีความทันสมัย สลับซับซ้อน มีกิจกรรมมากมายและประกอบไปด้วยคนจำนวนมาก ชีวิตในปัจจุบันของเราจึงเป็นชีวิตที่อยู่กับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและการสื่อสารที่รวดเร็ว การสื่อสารมวลชนจึงเข้ามามีบทบาทอย่างสำคัญแทนที่การสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารแบบเผชิญหน้ากันและการสื่อสารแบบปากต่อปาก การสื่อสารมวลชนทำให้เราสามารถทำการสื่อสารกันได้ โดยไม่จำกัดในเรื่องจำนวนคน เวลา และระยะทางการสื่อสารมวลชนมีความสำคัญอย่างกว้างขวางต่อชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงานของเรตต่อสังคมของเราและต่อชุมชนโลก พลังความสามารถในการเผยแพร่ข่าวสารได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็วของการสื่อสารมวลชนทำให้ประชาชนสามารถรับรู้ข่าวสารได้ทั่วโลก แม้กระทั่งในเวลาเดียวกับที่เหตุการณ์เกิดขึ้นในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล ดังนั้น ความเป็นสากลของสิ่งต่าง ๆ ทั้งปวงในปัจจุบันในโลกนี้จึงเกิดขึ้นได้เพราะพลังของการสื่อสารมวลชนและเทคโนโลยีทางการสื่อสารโดยแท้ (ปรมะ สตะเวทิน, 2541) ในขณะที่กิจกรรมของการจัดการสื่อสารประกอบไปด้วยการวางกลยุทธ์การสื่อสารขององค์กร การออกแบบกิจกรรมการสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์กร การควบคุมการไหลเวียนข่าวสารและยังรวมถึงการสื่อสารแบบออนไลน์ผ่านระบบคอมพิวเตอร์อีกด้วย ผู้บริหารการสื่อสาร ต้องเผชิญกับความท้าทายใหม่ที่เกิดจากการพัฒนาของเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลา (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร และอรุณพร กงวิไล, 2549) ซึ่งเทคโนโลยีการสื่อสารทำหน้าที่ในการขยายสายตาของเราให้กว้างไกลขึ้นและขยายข่าวสารจากสื่อสารมวลชนให้กว้างขวางขึ้น ในปัจจุบันด้วยเทคโนโลยีใหม่ ๆ การผสมเทคโนโลยีทำให้การสื่อสารมวลชนกลายเป็นการสื่อสารมวลชนโลก กล่าวคือ ความสำคัญด้านข่าวสารของการสื่อสารมวลชนซึ่งทำให้ สังคมแคบเข้า ทำให้โลกแคบเข้าด้วยอิทธิพลของข่าวสารจากสื่อสารมวลชน (ปรมะ สตะเวทิน, 2541) โดยที่เทคโนโลยีสื่อใหม่หรืออินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของผู้บริโภคข่าวสารทั่วโลกเป็นปรากฏการณ์โลกาภิวัตน์ที่ผู้เกี่ยวข้องทั้งในวงการสื่อและผู้รับสารทุกรูปนามต้องตระหนักถึงผลกระทบรูปแบบต่าง ๆ ที่อาจมีและได้เกิดขึ้นแล้วในสังคม ซึ่งสื่อใหม่นี้ได้ค่อย ๆ หลอมรวมจนสร้างปรากฏการณ์ใหม่เกือบตลอดกระบวนการผลิตงานวารสารศาสตร์และสถานการณ์ที่นักวารสารศาสตร์ต้องเรียนรู้ให้มีความพร้อมในการประกอบวิชาชีพคงอยู่ได้อย่างมีมาตรฐานบนปรัชญาวารสารศาสตร์ที่น่าเชื่อถือ นักวารสารศาสตร์ยุคโลกาภิวัตน์ในสังคมฐานความรู้ต้องตระหนักถึงผลกระทบของเทคโนโลยีที่มีคุณค่ามหาศาลนี้อย่างรอบคอบ เพื่อเป็นพื้นฐานในการจัดการกับการรายงานข่าวผ่านช่องทางสื่อใหม่ให้มีประสิทธิภาพเท่าทันความเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว (มาลี บุญศิริพันธ์, 2556)

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนรุ่นใหม่ ซึ่งเห็นโดยทั่วไป เช่น การสื่อสารผ่าน MSN การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นผ่าน Social Network การค้นหาข้อมูลใน Google และ Wikipedia การประกาศข่าวสารผ่าน Twitter และการดูวิดีโอคลิปผ่าน YouTube เป็นต้น (ธนกร หวังพิพัฒน์วงศ์, 2553) ดังนั้น ในการทำงานในทุก ๆ วงการจะต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป จึงต้องมีการพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพในการทำงานที่มีประสิทธิภาพภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงและแรงกดดันของสังคม ซึ่งตัวบ่งชี้สมรรถนะจะเป็นหน่วยวัดความสำเร็จของการปฏิบัติงานที่กำหนดขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ของงาน ที่สามารถแยกแยะความแตกต่างของการทำงานได้ ตัวบ่งชี้คือองค์ประกอบที่สังเกตได้ ใช้บ่งชี้บอกสถานภาพ หรือสะท้อนลักษณะดำเนินงาน หรือผลการดำเนินงาน (วันทนา กอวัฒนสกุล, 2543) โดยพัฒนาตามคุณลักษณะของบุคคล ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ ความสามารถ และคุณสมบัติต่าง ๆ ได้แก่ ค่านิยม จริยธรรม บุคลิกภาพ คุณลักษณะทางกายภาพ และอื่น ๆ ซึ่งจำเป็นและสอดคล้องกับความเหมาะสมกับองค์กร โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งต้องสามารถจำแนกได้ว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำงานได้ต้องมีคุณลักษณะเด่น ๆ อะไรหรือลักษณะสำคัญ ๆ อะไรบ้าง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือสาเหตุที่ทำงานแล้วไม่ประสบความสำเร็จเพราะขาดคุณลักษณะบางประการ (อานนท์ ศักดิ์วรวิชญ์, 2547) ซึ่งความรู้ความสามารถจะทำให้เกิดความได้เปรียบที่ยั่งยืน ในขณะที่องค์การที่มีการจัดการความรู้ที่ดีกว่าจะก้าวไปสู่การมีคุณภาพที่ดีกว่า มีการสร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพมากกว่า ข้อได้เปรียบของความรู้คือ ทรัพย์สินทางความรู้ นั้น ยิ่งใช้ก็ยิ่งจะเพิ่มความคิดหนึ่งทำให้เกิดอีกความคิดหนึ่ง การค้นพบแนวความคิดที่ยิ่งใหญ่จะเกิดจากการค้นพบของแนวความคิดเล็ก ๆ เป็นล้าน ๆ ความคิด ซึ่งจะทำให้เกิดความเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง (นิสตาจก์ เวชยานนท์, 2556)

จากที่มาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเกี่ยวกับตัวบ่งชี้สมรรถนะของนักสื่อสารมวลชนในดิจิทัล เพื่อประเมินความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะของนักสื่อสารมวลชนในดิจิทัล ที่จะสะท้อนการทำงานของนักสื่อสารมวลชน โดยสามารถใช้เป็นกรอบการประเมินความพร้อมด้านวิชาชีพในการปฏิบัติงานในองค์กรสื่อสารมวลชน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพของนักสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล โดยแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตารางประกอบความเรียง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ อาจารย์ในมหาวิทยาลัยด้านสื่อสารมวลชนและนักสื่อสารมวลชน จำนวน 600 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) ดังนี้ (บุญใจ ศรีสถิตนรากร, 2550)

1. การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratify Random Sampling) โดยคำนวณตามสัดส่วนของแต่ละชั้น (Proportionate Stratified Random Sampling) ได้แก่ (1) อาจารย์ในสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนด้านสื่อสารมวลชน นิเทศศาสตร์ และเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน จำนวน 300 คน และ (2) นักสื่อสารมวลชนในองค์กรสื่อสารมวลชน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะที่แตกต่างกันตามลักษณะวิชาชีพที่เป็นนักวิชาการและนักวิชาชีพ จำนวน 300 คน

2. ใช้การสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) (บุญใจ ศรีสถิตนรากร, 2550) จำแนกตาม 4 สื่อ ได้แก่ (1) สื่อสิ่งพิมพ์ จำนวน 120 คน (2) สื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ จำนวน 230 คน (3) สื่อภาพยนตร์ จำนวน 120 คน และ (4) สื่อดิจิทัล จำนวน 130 คน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในวิชาชีพนักสื่อสารมวลชนซึ่งมีลักษณะการทำงานที่เกี่ยวข้องและคล้ายคลึงกัน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามตัวบ่งชี้สมรรถนะนักสื่อสารมวลชนดิจิทัล โดยข้อคำถามมีลักษณะเป็น มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การพิจารณาเพื่อการประเมิน ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553) (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2557)

ระดับ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ระดับ 2 หมายถึง น้อย

ระดับ 3 หมายถึง ปานกลาง

ระดับ 4 หมายถึง มาก

ระดับ 5 หมายถึง มากที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

เกณฑ์การแปลความหมายในการวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะ นักสื่อสารมวลชน ดิจิทัล (บุญชม ศรีสะอาด, 2535)

4.51-5.00	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
2.51-3.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1.00-1.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยการศึกษาความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะหลักของนักสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัล เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 600 คน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐาน

ตารางที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	301	50.17
หญิง	299	49.83
การศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	7	1.17
ปริญญาตรี	265	44.17
ปริญญาโท	314	52.33
ปริญญาเอก	14	2.33
สถานการณทำงาน		
อาจารย์	300	50.00
นักสื่อสารมวลชน	300	50.00
ประเภทสื่อ		
สื่อสิ่งพิมพ์	120	20.00
สื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์	230	38.33
สื่อภาพยนตร์	120	20.00
สื่อดิจิทัล	130	21.67

จากตารางที่ 1 แสดงข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 600 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 50.17 มีการศึกษาาระดับปริญญาโท ร้อยละ 52.33 เป็นอาจารย์และนักสื่อสารมวลชนในสัดส่วนที่เท่ากัน ร้อยละ 50.00 และทำงานเกี่ยวกับวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 38.33

2. ตัวบ่งชี้สมรรถนะหลักของนักสื่อสารมวลชน

ตารางที่ 2 ความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะหลักของนักสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัลภาพรวม

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพของนักสื่อสารมวลชน	\bar{X}	S.D.	ความเหมาะสม
สื่อสิ่งพิมพ์	3.67	0.84	มาก
สื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์	3.76	0.85	มาก
สื่อภาพยนตร์	3.61	0.97	มาก
สื่อดิจิทัล	3.74	0.85	มาก
ภาพรวม	3.70	0.63	มาก

จากตารางที่ 2 แสดงตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพนักสื่อสารมวลชน พบว่า ภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70, S.D. = 0.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกสื่อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (1) สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ($\bar{X} = 3.76, S.D. = 0.85$) (2) สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อดิจิทัล ($\bar{X} = 3.74, S.D. = 0.85$) (3) สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อสิ่งพิมพ์ ($\bar{X} = 3.67, S.D. = 0.84$) และ (4) สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อภาพยนตร์ ($\bar{X} = 3.61, S.D. = 0.97$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อสิ่งพิมพ์

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อสิ่งพิมพ์	\bar{X}	S.D.	ความเหมาะสม
- มีความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านสิ่งพิมพ์ด้วยระบบดิจิทัลและการผลิตสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์	3.75	.99	มาก
- มีทักษะการปฏิบัติงานด้านสิ่งพิมพ์ด้วยระบบดิจิทัลและการผลิตสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์	3.73	1.00	มาก
- มีความสามารถในการสื่อสารด้วยข้อความ สี และภาพได้ในระดับดี	3.83	.93	มาก
- มีทักษะด้านการเขียนเพื่องานสื่อสิ่งพิมพ์เชิงสร้างสรรค์	3.92	.90	มาก
- มีทักษะการผลิตเนื้อหาในงานสื่อสิ่งพิมพ์	3.81	.88	มาก
- มีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารข้อมูลทางสื่อสิ่งพิมพ์	3.56	1.00	มาก
- มีความรู้ด้านเทคโนโลยีการผลิตสิ่งพิมพ์ดิจิทัล	3.65	1.05	มาก
- มีความรู้ด้านการบริหารธุรกิจสิ่งพิมพ์	3.37	.99	ปานกลาง
- มีทักษะด้านการแก้ไขปัญหาทางพิมพ์ดิจิทัล	3.49	1.06	ปานกลาง
- มีทักษะด้านการออกแบบสิ่งพิมพ์	3.62	1.03	มาก
ภาพรวม	3.67	.84	มาก

จากตารางที่ 3 แสดงความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อสิ่งพิมพ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67, S.D. = 0.84$) เมื่อพิจารณาเป็นตัวบ่งชี้ 3 อันดับแรกที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (1) มีทักษะด้านการเขียนเพื่องานสื่อสิ่งพิมพ์เชิงสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 3.92, S.D. = 0.90$) (2) มีความสามารถในการสื่อสารด้วยข้อความ สี และภาพได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.83, S.D. = 0.93$) และ (3) มีทักษะการผลิตเนื้อหาในงานสื่อสิ่งพิมพ์ ($\bar{X} = 3.81, S.D. = 0.89$) ส่วนตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมน้อยที่สุด ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ มีความรู้ด้านการบริหารธุรกิจสิ่งพิมพ์ ($\bar{X} = 3.37, S.D. = 0.99$)

ตารางที่ 4 ความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะด้านวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพด้านวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์	\bar{X}	S.D.	ความเหมาะสม
- มีความรู้ในการบริหารธุรกิจวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์และห้องส่ง	3.52	0.96	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการผลิตภาพและเสียงด้วยระบบดิจิทัล	3.76	1.00	มาก
- มีทักษะด้านเทคนิคการผลิตภาพและเสียงด้วยระบบดิจิทัล	3.84	0.97	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการแพร่ภาพและกระจายเสียงด้วยระบบวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์สู่สาธารณะ	3.67	1.04	มาก
- มีทักษะการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการแพร่ภาพและกระจายเสียงด้วยระบบวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์สู่สาธารณะ	3.62	1.01	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการถ่ายทำ การตัดต่อภาพและเสียง การจัดแสง การจัดฉากและการนำเสนอด้วยภาพและเสียง เพื่อการแพร่ภาพและกระจายเสียง	3.71	1.02	มาก
- มีทักษะเกี่ยวกับเทคนิคการถ่ายทำ การตัดต่อภาพและเสียง การจัดแสง การจัดฉากและการนำเสนอด้วยภาพและเสียง เพื่อการแพร่ภาพและกระจายเสียง	3.75	1.02	มาก
- มีทักษะการสื่อสารด้วยภาพเสียงและการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกผ่านภาพและเสียง	3.91	0.99	มาก
- มีทักษะในการผลิตรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์ทุกประเภท (Pre-Pro-Post)	3.82	1.06	มาก
- มีทักษะด้านการเขียนบทเพื่องานวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เชิงสร้างสรรค์	3.83	0.98	มาก
- มีทักษะการจัดรายการสดหรือบันทึกเสียงแบบบันทึกสื่อต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ภาพและกระจายเสียง	3.75	1.05	มาก
- มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการจัดรายการสด	3.76	1.00	มาก
- มีทักษะในการใช้ภาษาพูด การใช้น้ำเสียง การแต่งกาย กิริยาท่าทางที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ประกาศ	3.90	0.99	มาก
ภาพรวม	3.76	0.85	มาก

จากตารางที่ 4 แสดงความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะด้านวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.76, S.D. = 0.85$) เมื่อพิจารณาเป็นตัวบ่งชี้ 3 อันดับแรกที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (1) มีทักษะการสื่อสารด้วยภาพเสียงและการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกผ่านภาพและเสียง ($\bar{X} = 3.91, S.D. = 0.99$) (2) มีทักษะในการใช้ภาษาพูด การใช้น้ำเสียง การแต่งกาย กิริยาท่าทางที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ประกาศ ($\bar{X} = 3.90, S.D. = .99$) และ (3) มีทักษะด้านเทคนิคการผลิตภาพและเสียงด้วยระบบดิจิทัล ($\bar{X} = 3.84, S.D. = 0.97$) ส่วนตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมน้อยที่สุด ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ มีความรู้ในการบริหารธุรกิจวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์และห้องส่ง ($\bar{X} = 3.52, S.D. = 0.96$)

ตารางที่ 5 ความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อภาพยนตร์

ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อภาพยนตร์	\bar{X}	S.D.	ความเหมาะสม
- มีความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์การผลิตภาพยนตร์ เช่น การจัดแสง การจัดฉาก การถ่ายทำ การตัดต่อภาพและเสียง เป็นต้น	3.65	1.06	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ (Pre-Pro-Post)	3.65	1.13	มาก
- มีความรู้เรื่องกฎหมายสากล ข้อตกลงเรื่องการจัด Rate และจริยธรรมของสื่อภาพยนตร์	3.71	1.09	มาก
- มีความรู้ในการบริหารธุรกิจภาพยนตร์และวีดิทัศน์	3.40	1.06	ปานกลาง
- มีทักษะการถ่ายทอดเรื่องราวภาพ เสียง และการถ่ายทอดสัญญาณสากลผ่านสื่อภาพยนตร์	3.72	1.02	มาก
- มีทักษะด้านเทคนิคการผลิตภาพและเสียงด้วยระบบดิจิทัล	3.63	1.08	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการถ่ายทำภาพยนตร์	3.58	1.08	มาก
- มีทักษะด้านภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานด้านภาพยนตร์ในระดับสากล	3.47	1.0	ปานกลาง
- มีทักษะด้านการเขียนบทภาพยนตร์และการสร้างสรรค์เนื้อหาเชิงสร้างสรรค์เพื่อการผลิตภาพยนตร์	3.60	1.10	มาก
- มีความสามารถในการถ่ายทอดเรื่องราวภาพอย่างสร้างสรรค์ไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม	3.71	1.06	มาก
ภาพรวมตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพด้านภาพยนตร์	3.61	0.97	มาก

จากตารางที่ 5 แสดงความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะสื่อภาพยนตร์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61, S.D. = 0.97$) เมื่อพิจารณาเป็นตัวบ่งชี้ 3 อันดับแรกที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (1) มีทักษะการถ่ายทอดเรื่องราวภาพ เสียง และการถ่ายทอดสัญญาณสากลผ่านสื่อภาพยนตร์ ($\bar{X} = 3.72, S.D. = 1.02$) (2) มีความสามารถในการถ่ายทอดเรื่องราวภาพอย่างสร้างสรรค์ไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม ($\bar{X} = 3.71, S.D. = 1.06$) และ (3) มีความรู้เรื่องกฎหมายสากล ข้อตกลงเรื่องการจัด Rate และจริยธรรมของสื่อภาพยนตร์ ($\bar{X} = 3.71, S.D. = 1.09$) ส่วนตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมน้อยที่สุด ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ มีความรู้ในการบริหารธุรกิจภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ($\bar{X} = 3.40, S.D. = 1.02$)

ตารางที่ 6 ความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะด้านสื่อดิจิทัล

ตัวบ่งชี้สมรรถนะ	\bar{X}	S.D.	ความเหมาะสม
- มีความรู้เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับตัวสื่อและการใช้สื่อดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำหรับการติดต่อสื่อสาร	3.88	0.98	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ที่เป็นตัวกลางในการเชื่อมต่อสื่อสารกับแหล่งข้อมูลต่าง ๆ	3.79	0.92	มาก
- มีทักษะการผลิตสื่อมัลติมีเดีย ประกอบด้วย ข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว กราฟิก เสียง และการปฏิสัมพันธ์	3.82	0.97	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับการนำเสนอความเสมือนจริงในการนำเสนอภาพลักษณะ 3 มิติ	3.52	1.03	มาก
- มีทักษะการนำเสนอความเสมือนจริงในการนำเสนอภาพลักษณะ 3 มิติ	3.72	0.97	มาก
- มีทักษะการหลอมรวมสื่อมัลติมีเดีย เทคโนโลยีสื่อสาร เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อการนำเสนอด้วยระบบดิจิทัล	3.58	0.96	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับการสร้างและเผยแพร่เนื้อหา สาระ รูปแบบของเว็บไซต์ผ่านอินเทอร์เน็ตไปยังกลุ่มเป้าหมาย	3.81	1.03	มาก
มีทักษะการสร้างและเผยแพร่เนื้อหา สาระ รูปแบบของเว็บไซต์ผ่านอินเทอร์เน็ตไปยังกลุ่มเป้าหมาย	3.60	1.08	มาก
- มีความรู้เกี่ยวกับการนำเสนอข้อมูลข่าวสารด้านต่าง ๆ ผ่านทางเว็บไซต์ เครือข่ายสังคม (Social Network) สื่อสังคม (Social Media) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตตามจรรยาบรรณและกฎหมายคอมพิวเตอร์	3.63	1.03	มาก
- มีทักษะนำเสนอข้อมูลข่าวสารด้านต่าง ๆ ผ่านทางเว็บไซต์ เครือข่ายสังคม (Social Network) สื่อสังคม (Social Media) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตตามจรรยาบรรณและกฎหมายคอมพิวเตอร์	3.82	0.97	มาก
- มีความสามารถในการค้นหา การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การกระจายข้อมูลข่าวสาร และเลือกใช้ข้อมูลความรู้ที่มีอยู่บนเครือข่ายสังคม (Social Network) ได้อย่างปลอดภัย ถูกกฎหมาย และยอมรับผิดชอบ	3.96	0.92	มาก
ภาพรวม	3.74	0.85	มาก

จากตารางที่ 6 แสดงความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพด้านสื่อดิจิทัลในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$, S.D. = 0.85) เมื่อพิจารณาเป็นตัวบ่งชี้ 3 อันดับแรกที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (1) มีความสามารถในการค้นหา การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การกระจายข้อมูลข่าวสาร และเลือกใช้ข้อมูลความรู้ที่มีอยู่บนเครือข่ายสังคม (Social Network) ได้อย่างปลอดภัย ถูกกฎหมาย และอย่างรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.92) (2) มีความรู้เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับตัวสื่อ และการใช้สื่อดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำหรับการติดต่อสื่อสาร ($\bar{X} = 3.88$, S.D. = 0.98) และ (3) มีทักษะการผลิตสื่อมัลติมีเดีย ประกอบด้วย ข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว กราฟิก เสียง และการปฏิสัมพันธ์ ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = 0.97) ส่วนตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมน้อยที่สุด ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ มีความรู้เกี่ยวกับการนำเสนอความเสมือนจริงในการนำเสนอภาพลักษณะ 3 มิติ ($\bar{X} = 3.52$, S.D. = 1.03)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพของนักสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัลพบว่า ในภาพรวมตัวบ่งชี้สมรรถนะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านสื่อสิ่งพิมพ์ ด้านสื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ด้านสื่อภาพยนตร์ และด้านสื่อดิจิทัล มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายตัวบ่งชี้ พบว่าตัวบ่งชี้ด้านสื่อสิ่งพิมพ์ มี 2 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ มีทักษะด้านการแก้ไขปัญหางานพิมพ์ดิจิทัล และมีความรู้ด้านการบริหารธุรกิจสิ่งพิมพ์ ทั้งนี้เนื่องจากการทำงานด้านสื่อสิ่งพิมพ์ มีการแบ่งหน้าที่การทำงานแยกออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ อย่างชัดเจน ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้คนที่มีความชำนาญเฉพาะด้านในแต่ละตำแหน่งงาน และด้านสื่อภาพยนตร์ มี 2 ตัวบ่งชี้ที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ มีทักษะด้านภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานด้านภาพยนตร์ในระดับสากล และมีความรู้ในการบริหารธุรกิจภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ทั้งนี้เนื่องจากการทำงานในวงการภาพยนตร์ของไทยยังจำกัดอยู่ในประเทศไทย ซึ่งมีภาพยนตร์ไทยที่ได้ไปฉายในต่างประเทศในสัดส่วนที่น้อยอยู่ภาพรวมทั้งทีมงานการผลิตส่วนใหญ่ก็เป็นคนไทย ภาษาอังกฤษที่ต้องใช้ในระดับสากล จึงยังไม่มีคามจำเป็นมากนักในหลาย ๆ ตำแหน่งงาน แต่มีความจำเป็นเฉพาะตำแหน่งเท่านั้น นอกจากนี้ยังรวมถึงประเด็นด้านความรู้ด้านธุรกิจทั้งของสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อภาพยนตร์ เนื่องจากผู้ที่จะต้องใช้ความรู้ทางธุรกิจ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีตำแหน่งงานในระดับบริหาร หรือเฉพาะตำแหน่งงานที่ต้องใช้ทักษะส่วนนี้ ดังนั้นการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพของนักสื่อสารมวลชน สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2548) เกี่ยวกับสมรรถนะประจำกลุ่มงานคือ สมรรถนะที่กำหนดสำหรับกลุ่มงานเพื่อสนับสนุนให้แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมแก่หน้าที่และส่งเสริมบุคลากรให้ปฏิบัติภารกิจในหน้าที่ได้ดียิ่งขึ้น ในขณะที่อานนท์ (อานนท์ ศักดิ์วีระวิชัย, 2547) คือ คุณสมบัติ ความรู้ ทักษะ และความสามารถด้านการบริหารที่บุคลากรในแต่ละระดับจำเป็นต้องมีในการทำงานเพื่อให้งานสำเร็จ ซึ่งเป็นสมรรถนะของบุคลากรในแต่ละระดับ เช่น ระดับจัดการ ระดับหัวหน้างาน และระดับปฏิบัติการ เช่น ผู้บริหารระดับสูงจะมีสมรรถนะในเรื่องการบริหารความเปลี่ยนแปลงในระดับกลางจะมีสมรรถนะในการเปลี่ยนแปลงแผนกลยุทธ์ให้เป็นภารกิจขององค์การ ส่วนในระดับหัวหน้างานจะต้องมีความเป็นผู้นำ การบริหารจัดการการวางแผนปฏิบัติการ เป็นต้น

การศึกษาครั้งนี้ พบว่า สื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์มีจำนวนตัวบ่งชี้มากที่สุด เนื่องจากเป็นการพัฒนาตัวบ่งชี้สมรรถนะที่รวมระหว่างวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะการจัดการศึกษาในประเทศไทยส่วนใหญ่ได้รวมสาขาวิชาวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ไว้ในหลักสูตรเดียวกัน

และลักษณะการทำงานที่เปลี่ยนแปลงของสื่อในยุคดิจิทัล โดยมีการทำงานควบรวมระหว่างสื่อมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะบทความและอิทธิพลของสื่อที่มีต่อผู้รับสารในวงกว้าง ซึ่ง มาลี (มาลี บุญศิริพันธ์, 2556) เป็นสื่อที่ได้รับความนิยมกว้างขวางในด้านการส่งผ่านข่าวสารความเคลื่อนไหวและความบันเทิงให้แก่ผู้ฟังในราคาถูก เพราะผู้รับสารสามารถรับฟังข่าวสารได้ตลอดชีวิตเพียงลงทุนซื้อเครื่องรับเพียงครั้งเดียวตราบที่เครื่องรับยังมีประสิทธิภาพอยู่ ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่ประกอบด้วยรายการประเภทข่าว สารความรู้ ความบันเทิง ปกิณกะ ฯลฯ ซึ่งมีความรวดเร็ว โดยเฉพาะในยามวิกฤติและ/หรือเกิดเหตุการณ์คาดไม่ถึง มีความน่าเชื่อถือ การเข้าถึงกลุ่มผู้รับสาร สื่อวิทยุกระจายเสียงสามารถเข้าถึงกลุ่มผู้ฟังจำนวนมากได้พร้อมกัน การส่งสารด้วยคำพูด สื่อสารด้วยการฟัง เอื้อให้สื่อชนิดนี้เข้าถึงกลุ่มผู้ฟังได้ทุกกลุ่ม นอกจากนี้ วิทยุโทรทัศน์มีภาพลักษณ์ด้านสื่อบันเทิงมากกว่าสื่อข่าวสารโดยตรงเช่นเดียวกับวิทยุกระจายเสียง เป็นสื่อสารมวลชนที่มีจุดเด่นในการแพร่กระจายข่าวและภาพอย่างไม่มีขอบเขตจำกัด เพราะศักยภาพการส่งสารถึงผู้ชมทันทีทันใดในวงกว้าง トラบเท่าที่รีซีมคลื่นไฟฟ้าสามารถส่งผ่านไปถึงผู้รับและผู้รับมีเครื่องรับโทรทัศน์ประจำบ้าน คุณสมบัติด้านการสื่อสารด้วยภาพและเสียง เสนอเนื้อหาข่าวสารได้ทันเหตุการณ์ สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้เป็นอย่างดี เนื้อหาข่าวสารและภาพที่นำเสนอผ่านสื่อวิทยุโทรทัศน์ จึงมีบทบาทและอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้รับสารมากกว่าสื่อประเภทอื่น ในขณะที่สื่อสิ่งพิมพ์ มีคุณลักษณะสำคัญคือ เป็นสื่อที่ใช้กระบวนการพิมพ์บนแผ่นกระดาษหรือวัสดุที่สามารถจับต้องและนับเป็นหน่วยได้ เช่น หนังสือ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ แผ่นปlico ฯลฯ (มาลี บุญศิริพันธ์, 2556) และนงนุช (นงนุช ศิริโรจน์, 2552) กล่าวว่า สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือ นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ โดยหนังสือพิมพ์คือ สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีหน้าที่หลักในการรายงานข่าวสารเหตุการณ์ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในสังคมให้ผู้อ่านได้รับรู้อย่างถูกต้อง เที่ยงตรง รวดเร็ว ทันเหตุการณ์ เป็นที่สนใจของประชาชนมีเนื้อหาสาระครอบคลุมหลากหลายในรูปแบบการนำเสนอที่เหมาะสม (มาลี บุญศิริพันธ์, 2556)

ในขณะที่นิตยสารได้ชื่อว่าเป็นสื่อวารสารที่ทำหน้าที่สื่อสารมวลชนได้อย่างมีประสิทธิภาพด้านการให้ความรู้ สร้างความเข้าใจ และสนองความบันเทิงใกล้ชิดที่ผู้อ่าน ซึ่งอาจหาไม่ได้จากสื่อวารสารศาสตร์ประเภทอื่น เป็นสื่อที่ทำหน้าที่เชื่อมช่องว่างด้านข่าวสารความรู้กับประชาชนยุคสังคมแห่งการเรียนรู้เป็นอย่างดี หนังสือเล่มเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่นำเสนอเนื้อหาเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างลึกซึ้งครบถ้วน ไม่หลากหลายเหมือนกับนิตยสารและหนังสือพิมพ์ เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักของการผลิตหนังสือเล่มคือ การเสนอเนื้อหา สาระ ความรู้ ในเรื่องเดียวจนจบ ส่วนมากจะใช้ในงานเกี่ยวกับวิชาการเพื่อการศึกษา (มาลี บุญศิริพันธ์, 2556)

ส่วนภาพยนตร์ เป็นสื่อที่มุ่งการสร้างสรรคเนื้อหาเพื่อความบันเทิงด้วยการถ่ายทอดเรื่องราวภาพและเสียงบนแผ่นฟิล์ม นำเสนอในสถานที่ที่มีขอบเขตเฉพาะ แต่ภาพยนตร์ก็ยังไม่ได้รับการจัดให้เป็นสื่อวารสารศาสตร์อย่างชัดเจน เนื่องจากวัตถุประสงค์การผลิตภาพยนตร์ส่วนมากยังมุ่งเรื่องการให้ความบันเทิงมากกว่าการเสนอข่าวสารเหตุการณ์เหมือนกับสื่อสารมวลชนประเภทอื่น แต่สื่อภาพยนตร์ ก็สามารถแสดงบทบาทในความเป็นสื่อวารสารศาสตร์ได้หากการสร้างสรรคเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ชม หากภาพยนตร์ยังมุ่งเสนอเนื้อหาเพื่อความบันเทิงเชิงจินตนาการที่มิได้มีรากฐานมาจากข้อเท็จจริงและความจริงที่แท้ สื่อภาพยนตร์ก็มิอาจจัดเป็นสื่อวารสารศาสตร์ได้อย่างเต็มที่เท่าใดนัก เพราะงานวารสารศาสตร์ต้องมีข้อมูลบนรากฐานข้อเท็จจริงเป็นความจริงที่ไม่ใช่นวนิยายหรือเรื่องที่สร้างขึ้นจากจินตนาการ ดังนั้น สิ่งที่ควรพิจารณาเป็นประการแรกว่าเป็นสื่อวารสารศาสตร์หรือไม่ คือเนื้อหาเหล่านั้นต้องวางบนพื้นฐานเหตุการณ์/สถานการณ์ความจริงที่พิสูจน์ได้ มีแหล่งข้อมูลที่อ้างอิงได้ มีเป้าหมายเพื่อประโยชน์สาธารณะ น่าเชื่อถือ และอยู่ในความสนใจของประชาชน (มาลี บุญศิริพันธ์, 2556) และสอดคล้องกับสันทัด (มาลี บุญศิริพันธ์, 2556) และ Margaret (Margaret, R., 2005)

สื่อดิจิทัล เป็นสื่อที่เข้ามามีบทบาทในทุก ๆ สื่อ ผู้ที่จะทำงานด้านสื่อดิจิทัลจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับตัวสื่อและการใช้สื่อดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำหรับการติดต่อสื่อสาร การใช้คอมพิวเตอร์ที่เป็นตัวกลางในการเชื่อมต่อสื่อสารกับแหล่งข้อมูลต่าง ๆ การผลิตสื่อมัลติมีเดีย ประกอบด้วย ข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว กราฟิก เสียง และการปฏิสัมพันธ์ การนำเสนอความเสมือนจริงในการนำเสนอ ภาพลักษณะ 3 มิติ การนำเสนอความเสมือนจริงในการนำเสนอภาพลักษณะ 3 มิติ การหลอมรวมสื่อมัลติมีเดีย เทคโนโลยีสื่อสาร เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อการนำเสนอด้วยระบบดิจิทัล การสร้างและเผยแพร่เนื้อหา สาร รูปแบบของเว็บไซต์ผ่านอินเทอร์เน็ตไปยังกลุ่มเป้าหมาย การสร้างและเผยแพร่เนื้อหา สาร รูปแบบของเว็บไซต์ผ่านอินเทอร์เน็ตไปยังกลุ่มเป้าหมาย การนำเสนอข้อมูลข่าวสารด้านต่าง ๆ ผ่านทางเว็บไซต์ เครือข่ายสังคม (Social Network) สื่อสังคม (Social Media) บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตตามจรรยาบรรณและกฎหมาย คอมพิวเตอร์ และการค้นหา การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การกระจายข้อมูลข่าวสาร และเลือกใช้ข้อมูลความรู้ ที่มีอยู่บนเครือข่ายสังคม (Social Network) ได้อย่างปลอดภัย ถูกกฎหมาย และอย่างรับผิดชอบ ซึ่งจากตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ที่ค้นพบ จะเป็นคุณลักษณะของบุคคลที่จะปฏิบัติงานด้านสื่อดิจิทัล โดยสื่อดิจิทัลคือสื่อในรูปแบบใหม่ที่มีการผสมผสานกันระหว่างข้อความ กราฟิก เสียง วิดีทัศน์ รวมถึงเว็บ โดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีโทรคมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการสร้างและเผยแพร่เนื้อหา สาร ในรูปแบบของเว็บไซต์ ผ่านอินเทอร์เน็ตไปยังกลุ่มเป้าหมาย และยังเป็นสื่อที่มีคุณลักษณะที่อาศัยช่องทางคอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางในการนำเสนอข้อมูล เป็นสื่อที่มีปฏิสัมพันธ์ เป็นสื่อที่มีความสามารถในการนำเสนอข้อความหลายชั้น เป็นสื่อที่สามารถแพร่กระจาย เป็นสื่อที่มีการหลอมรวม และเป็นสื่อที่มีความเสมือนจริง (สันทัด ทองรินทร์, 2548) ดังนั้น ตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ที่ค้นพบ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องปฏิบัติงานด้านสื่อดิจิทัล

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาความเหมาะสมของตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพของนักสื่อสารมวลชนในยุคดิจิทัล พบว่า ตัวบ่งชี้สมรรถนะวิชาชีพของนักสื่อสารมวลชน ประกอบด้วย 44 ตัวบ่งชี้ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านสื่อสิ่งพิมพ์ 10 ตัวบ่งชี้ ด้านสื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ 13 ตัวบ่งชี้ ด้านสื่อภาพยนตร์ 10 ตัวบ่งชี้ และด้านสื่อดิจิทัล 11 ตัวบ่งชี้

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีโดยได้รับคำแนะนำและข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน และได้รับการสนับสนุนให้ดำเนินการวิจัยจากคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2557). *การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SME) ด้วย AMOS*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- ธนกร หวังพิพัฒน์วงศ์. (2553 ตุลาคม-ธันวาคม). Virtual University กับการศึกษาแบบสร้างสรรค์. *Executive Journal*, 30(4), 82-88.
- นิสตากร เวชยานนท์. (2556). *Competency-Based Approach*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: เดอะกราฟิกโก ชิสเต็ม.
- นงนุช ศิริโรจน์. (2552). *การสื่อสารมวลชนเบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญใจ ศรีสถิตยน์รากร. (2550). *ระเบียบวิธีวิจัย: แนวทางปฏิบัติสู่ความสำเร็จ*. กรุงเทพมหานคร: ยูแอนด์ไอ อินเตอร์มีเดีย.
- ประมะ สตะเวทิน. (2541). *การสื่อสารมวลชน กระบวนการและทฤษฎี*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มาลี บุญศิริพันธ์. (2556). *วารสารศาสตร์เบื้องต้น ปรัชญาและแนวคิด*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วันทนา กอวัฒนสกุล. (2543). “ทักษะความรู้และความสามารถ.” *วารสารเพิ่มผลผลิต*. 39(4), 19-20.
- สันทัต ทองรินทร์. (2548). *เอกสารการสอนชุด การบริหารกิจการสื่อสาร*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- Margaret, R. (2005). Definition Digital Film. (2014, 16 February). Available from <http://searchstorage.techtarget.com/definition/digital-film>
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร และอรรรณพร กงวิไล. (2549). *สถานภาพองค์ความรู้ของการจัดการทางการสื่อสารในประเทศไทย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *คู่มือการประเมินสมรรถนะครู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2553*. สืบค้นเมื่อ 9 มกราคม 2556, จาก <http://gpa.tmk.ac.th/teacher/capacity.pdf>
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2548). *คู่มือสมรรถนะราชการพลเรือนไทย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน.
- อานนท์ ศักดิ์วีระวิชัย. (2547). “แนวคิดเรื่องสมรรถนะ: เรื่องเก่าที่เรายังหลงทาง.” *จุฬาลงกรณ์วารสาร*. 16(4), 57-72.